

68

Като лек вятър се понесе по мекия килим. Теофил и Адриан се изтегнаха на мечешките кожи и тихо пригласяха. Когато минаваше край княза, тя се усмихваше.

Иваница затвори очи. Но благоуханият дъх, който непрекъснато милваше лицето му, разгаряше непозната мъка в широката му гръд и караше страните му да бледнеят.

Пиха вино. Ядоха сладки. Иваница скръсти ръце и отново се приближи до прозореца. Упорита бръчка дълбаеше младото му лице. Беше ли вече Визанс пленил и душата му? Не! Никога. Ако би ще да умре. И мисълта му догони родните скали, горите на Орловец, любимата хрътка, сините върхове на Хемуса... Жестока мъка го изгори.

Някаква лека ръка тихо се докасна до него.

- Сега нали не ти е вече мъчно за родината? - попита кадиѝяният глас.

Зр
обръне. - Повече от всеки друг път - отвърна князът без да се

Ако това беше логотета Ставраки, щях да му удара плестница. Чудно защо този момък не може да ме разгневи... - си мислеше поразена хетерата и отново пъстрите ѝ очи спираха широко отворени, сякаш теглени от неударжима сила, върху варварина.

Не. Такъв мъж тя не бе виждала до сега. Нито един от всички тях, които бяха целували праха върху който тя стъпя, не прилича на него. В ^{обу}неуздания ^{луксус}взор, в могъщите рамене, в гордия му ръст ~~лиеше~~ ^{луксус}някаква страшна прамъжка мощ, която непобедимо покоряваше и унищожаваше.

Когато свещите замигаха, ниско свели розовите си пламъчета до самото злато на свещниците, Иваница остави върху мраморната лавица тежкия том на "Романа на крал Артур", допи чашата с медовина, оправи колана от железни халки, който увиваше талията